

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΛΟΥΪΣ ΣΤΟΝ, Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

(Μιά διασκεδαστική σκιαγραφία της ιδιωτικής ζωής του πιο σεβαρού και πιο άριστοκρατικού ηθοποιού της δόξνης.)

...ας από τους καλύτερους δραματικούς ηθοποιούς του Νέου Κόσμου, είνε, ως γνωστόν, κι' ο Λούις Στόν. Δεν ύπαρχει λάτρης του κινηματογράφου, που νά μή γνωρίζη τ' όνομά του. Ήθελα δέ από καιρό νά κάνω μιά σκιαγραφία της ιδιωτικής ζωής του και γι' αυτό, μόλις μου δόθηκε η ευκαιρία, τόν έπεσκέφθηκα μιά μέρα ξαφνικά στη θίλλα του. Ο ηθοποιός της «Μέτρο» ξεκουραζόταν εκεί πέρα, ύστερα από ένα κοπιαστικό «γύρισμα» στο «στούντιο».

Μά ο Λούις Στόν δεν περιμένε έπισκεπτες έκεινη τή μέρα. Φορούσε ένα χοντρό λινό πανταλόνι, βαρειές μπότες, μιά ναυτική φανέλλα κι' ένα καπέλο πλατύγυρο, που είχε χάσει πιατό τό στήμα του. Μέ μιά απόστατό τό χέρι, καθάριζε μ' έξαιρετική προσοχή τίς τσίτσες του... κομικοτόρφεϊου του! «Όταν μέ ελδέσθητε άπρόσπτα μπροστά του, ή άλήθεια είνε ότι δεν ευχαριστήθηκε και τόσο, γιατί σκέφτηκε, ότι θά τόν άπασαχολούσα και θά τόν έκανα ν' άφήση για λίγο τ' άγαπημένα του κουέλια. Μού χαιρώγελασε ώστόσο μέ κάλωσύνη.

Αυτός όμως ο άνθρωπος, που στεκόταν τώρα μπροστά μου, ήταν τόσο διαφορετικός από τόν άψωγο και τόσο άριστοκρατικό ήθοποιό του κινηματογράφου που ξέρουμε όλοι μας! Μάταια προσπαθούσα νά βρω έπάνω του εκείνη τή χάρη του εύγενοϋ, μέ τήν όποία θλέμπουμε στην όδόνή νά φίλησά τό χέρι της Γκρέτας Γ'κάρμπο... Μπροστά μου θρισκόταν ένας άπλοικός άγρότης που γελοούσε μ' ένα πλατύ και καλοκόγαθο γέλιο κι' ο όποιος δεν στενοχωριόταν διόλου από τήν παρουσία μου και τήν κατάπληξι μου. Ή πιο άγαπημένη άπασαχόλησι του Λούις Στόν είνε νά περιποιήται και νά πλουτίζη τό «ράντσο» του. Έκει πέρα, μακριά άπ' όλες τίς φροντίδες και τίς στενοχώριες του «στούντιο», τελείως έλευθερος, περνά τίς μέρες της άναπαύσεως του. Έχει θέσσεια μιά έπίσημη βαμιαμασία θίλλα στην παραλία του Άτλαντικού, μά όταν άρχισει ή άνοιξη κι' ειυδιόδιον στους κάμπους τά λουλουδία, ο Λούις Στόν πηγαίνει στο «ράντσο» του, για νά νά ζήση εκεί πέρα μιά ήσυχη άρωτική ζωή. Στο «ράντσο» αυτό έχει σπάνια θερμοκήπια, άφθονες πορτοκαλιές και λεμονιές κι' όμορφα λουλουδία. Έχει ακόμη κι' ένα ύποδειγματικό πτηνοτρόφειο και του άρέσουν φαίνεται έξαιρετικά ή κοκκορομαχίες, γιατί περιποιείται ιδιαίτερα μιά από τίς καλύτερες «ράτσες» τών παλαιστών πετινών, οι όποιοι δίνουν μπροστά στους φίλους του αίματρες όσο και διασκεδαστικές μονομαχίες. Έκει πέρα, λοιπόν, σ' αυτό τόν μικρό Παράδεισο, ζή εύτυχισμένα ο Στόν μέ τήν γυναίκα του και τήν κόρη του.

Μά ο Λούις Στόν δεν είνε ποτέ μόνος. Πάντα θά έρθουν νά τόν έπισκεφθουνε μερικοί φίλοι του. «Όλοι τους όμως ξέρουν τίς ιδιοτροπιές του και τίς συνθειές του, και γι' αυτό τόν άφίνουν νά ζή όπως του άρέσει και περνάν τίς μέρες τους στο «ράντσο» του, χωρίς καθόλου νά στενοχωριούνται, έτσι ακριβώς σάν νά θρισκότουσαν στο σπίτι τους... Μά δεν είνε και τόσο εύκολο πράγμα νά είνε κανείς φίλος του Λούις Στόν, όχι γιατί είνε άκατάδεκτος και δύστροπος, αλλά γιατί είνε τόσο μετρημένος, τόσο σοβαρός, ώστε κρατάει τούς πάντας σέ άπόστασι. Κανένας μέχρι σήμερα στο Χόλλυγουντ δεν μπόρεσε νά πη, ότι ο Λούις Στόν τόν χτύπησε μέ οικειότητα στον ώμο. Είνε από τούς ανθρώπους εκείνους, που κι' οι πιο στενοί φίλοι τους τούς μιλάνε στον πληθυντικό και τούς άποκαλούν μέ σεβαρότητα «κυριους».

Σ' αυτό ακριβώς όφειλονται κι' ή περισσότερες έρωτικές κατακτήσεις που είχε όταν ήταν νέος. Σήμερα, ο Λούις Στόν έχει περάσει τά πενήντα. Μά έδώ και δέκα χρόνια, ήταν ένας από τούς κομψότε-

ρους και πιο «μοιραίους» Δόν Ζουάν του Χόλλυγουντ. Ο Λούις Στόν είνε από τούς ανθρώπους που έμπνουν έμπιστοσύνη στις γυναίκες. Άκόμη και σήμερα έξακολουθεί νά τίς ευχαριστή ή συντροφία του. Ξέρει ν' άφηγηται ένα σωρό παράδοξες περιπέτειες και κάνει τούς άκροατάς του νά κρέμονται κυριολεκτικά από τά χείλη του.

Ο Λούις Στόν είχε μιά τραγική έρωτική περιπέτεια στη ζωή, στην όποιαν οι φίλοι του άποδίδουν τήν μισανθρώπιαν του και τήν μόνωσι του. Έδώ και πέντε χρόνια, δηλαδή, μιά όμορφη Άμερικανίδα θαυμάστριά του, έρωτευμένη παράφορα μαζί του, ήρθε στο Χόλλυγουντ για νά τόν γνωρίσει και δεν άργησε νά συνδεθή κάτω στενωτέρα μαζί του. Ή κακές όμως γλώσσες της πόλεως του κινηματογράφου, άρχισαν νά διαδίδουν ένα σωρό άπίστευτα πράγματα εις βάρος της όμορφης μικρούλας και νά εκθέτουν τόν τόσο σεβαρό Λούις Στόν, ο όποιος πράγματι είχε αισθανθή κι' αυτός έναν ειλικρινή έρωτα για τήν φίλη του. Ο δραματικός ηθοποιός της ύπέδειξε τότε, ότι έπρεπε νά δώσουν ένα τέλος σ' αυτά τά σχολία τών άλλων «αστέρων» που άρχισαν νά έρχονται και στην δημοσιότητα και ή νεαρά Άμερικανίδα άναγκάσθηκε νά φύγη από τό Χόλλυγουντ. Ύστερα όμως από μιά εβδομάδα, ή έφημερίδες της Νέας Υόρκης άνέφεραν τόν θάνατό της, τόν όποιο θεωρούσαν άπρόσπτο και μυστηριώδη, χωρίς νά μπορούν νά δώσουν μιά έξηγησι. Ο μόνος που ήξερε τό τραγικό μουσικό αυτό το θάνατό, ήταν ο Λούις Στόν. Δυό μέρες μετά τόν θάνατο της φίλης του, είχε λάθει ένα τρυφερό γράμμα της, τό τελευταίο. Από εκείνη τή μέρα, λοιπόν, ο Στόν έγινε πιο σεβαρός και πιο λιγυλόγος και κανείς δεν τόν άκουσε νά μιλή πια για τόν έρωτά του...

Ο Λούις Στόν φοράει πάντοτε τά ίδια κοστούμια στα φίλμ του, εκτός άν πρόκειται νά ύποδυθή ιστορικά πρόσωπα. Στο ράφη του δίνει εκείνους πάντα τήν γνώμη του για τό κόψιμο τών ρούχων του κι' ή γκαρνταρμπά του είνε πολύ προσεκτικά καταρτισμένη. Ο Λούις Στόν είνε ο μόνος άνθρωπος, που όποιαδήποτε ώρα της μέρας ή ύκτας άν τόν δει κανείς, νομίζει ότι πρό ενός λεπτού έκανε τήν τουαλέττα του.

Δεν αλλάζει ποτέ τόν τρόπο της ζωής του κι' άν χαλάσει ακόμα ο κόσμος, θά παραμείνει ο ίδιος, σεβαρός και μετρημένος. Άκόμη κι' άπ' αυτούς τούς φίλους του ζητάει νά μη προσπαθουν νά τόν κάνουν ν' αλλάξει τίς συνθειές του.

Χαρακτηριστικό αυτής της τόσο τακτικής ζωής του, είνε και τό ακόλουθο περιστατικό:

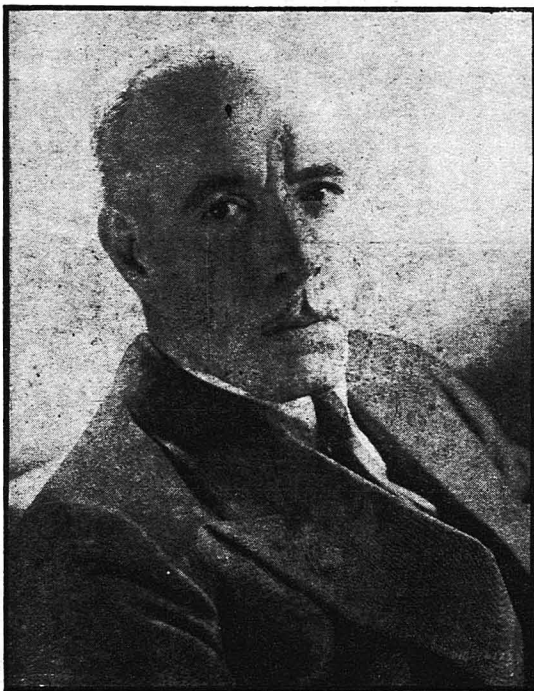
Κάθε χρόνο, τό καλοκαίρι, ο Λούις Στόν, σύμφωνα μέ τά συμβόλαιά του, πάει νά εκουραστή έξη βδομάδες στο άγαπημένο «ράντσο» του. Στο τελευταίο συμβόλαιο όμως που υπέγραψε μέ τήν «Μέτρο-Γκόλντνουν-Μάγιερ» δεν γινόταν καθόλου λόγος για τίς «διακοπές» του. Ο Λούις Στόν λοιπόν μόλις ήρθε τό καλοκαίρι, άν κι' είχε νά «γυρίσει» ακόμη μερικές σκηνές του φίλμ του, άποτραβήχτηκε για νά εκουρασθή, όπως συνήθως στο «ράντσο» του και... κανείς δεν τόλμησε νά τόν ενοχλήση!

Μέ τήν ίδια ώστόσο προσοχή και τάξι εργάζεται στο «στούντιο». Όταν άρχισει τό «γύρισμα», έχει ήδη φροντίσει για όλα τά πράγματα που του χρειάζονται.

— Ένας καλός εργάτης πρέπει νά έχει πάντα και τά κατάλληλα εργαλεία, συνθηρίζει νά λήη στους φίλους του.

Πολλές φορές πάλι, άμα έχει κέφι, άρχίζει τήν κουβέντα του μέ τήν ακόλουθη φράσι:

— Έμεϊς οι στρατιωτικοί... Γιατί, πράγματι, ο Λούις

Ο Λούις Στόν

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΙΝΕ ΙΔΙΟΙ...

Ο κουδούνι το τηλεφώνου χτύπησε δυνατά μέσα στο γραφείο του διευθυντού της Γαλλοβελγικής Τραπεζής.

—'Αλό! 'Αλό! 'Ο κ. Φραντιέ, παρακαλώ; ρωτούσε μία γυναίκαει φωνή.

—Ναί, ό ίδιος...

—'Εδώ, μία άγνωστη, αλλά ειλικρινής φίλη σας, που θεωρεί καθήκον της να σας ειδοποιήσει, ότι ή γυναίκα σας, ή κ. Ζανίν, σας άπατά... 'Έχει φίλο... Μάλιστα, Τέσσερες τώρα μήνες σας άπατά, χωρίς να γετε αντίληψη τίποτε, άπαρολημένος κα- θώς είστε με τις δουλειές της Τραπεζής σας. 'Αλλά, αυτά φτά- νουν για σήμερα. Θά σας ξαναπάρω κι' αύριο στο τηλεφώνου, ίσως και μεθούριο, ίσως και πολλές άλλες φορές για να σας πώ κι' άλλες λεπτομέρειες.

Πριν ό κ. Φραντιέ προφτάσει ν' άπάντησή, ή άγνωστή έκοψε την γραμμή. Γότε ό τραπεζίτης ξανάβαλε τό ακουστικό στη θέσι του και στάθηκε για λίγο άποσβολωμένος. 'Υστερα, άρχισε να σθηματίζει νευρικά μέσα στο γραφείο του.

Δέν φαινόταν και πολύ ταραγμένος από όσα είχε άκούσει. Σέ μία στιγμή, μηχανικά τά μάτια του πέσαν πάνω σ' ένα μεγα- λού καθρέφτη που θρισκόταν πάνω από τον βαρύ τέπινο κα- ναπέ.

Κυττάχθηκε με προσοχή: 'Ήταν πάντα ό ίδιος, ψηλός, γερός, κομψός κι' άμορφος με τά μαύρα σγουρά μαλλιά του και τά μεγάλα φατει- νά μάτια του. 'Ικανοποιημένος, μόρσασε με τό ουθησιαμένο ειρωνικό χαμόγελο του, άναψε ένα πούρο, καί, ξαναγυρίζοντας στο γραφείο του, άρχισε νά υπογράφη διάφορα έγγραφα.

—'Όταν τό θράδυ γύρισε σπίτι του, θρήκη την γυναίκα του νά τον περιμένει για τό δείπνου.

Η Κλοτιλδή ήταν μία άμορφη μελαγχρινή γυ- ναίκα που διατηρούσε όλη την νεανική δροσιά της, παρά τά τριανταπέντε χρόνια της.

Στό τραπεζί, ό Ζωρς Φραντιέ φαινόταν εβθυ- μος. Μιλούσε στην γυναίκα του για ένα σωρό πράγματα, με την άκούραστη και λεπτή έκθεση ειρωνείας του, που ποτέ δέν τον έγκατέλειπε. Για μία στιγμή, έπρε δυνάτωτερο τόνο:

—'Α! Παρ' όλίγο νά ξεχάσω νά σου πώ κάτι... Σήμερα έλαός τηλεφωνικός από κάποιον ά- γνωστο μία πληροφορία, που σε άφορα.

—Πού με άφορα, έκανε ή Κλοτιλδή ξαφνια- σμένη.

—Ναί. 'Ο άγνωστός μου ή μάλλον ή άγνωστή μου—γιατί ή φωνή στο τηλεφώνου ήταν γυναι- κεία—μούπε πώς έχεις φίλο!...

Καί, άφοι έπρε τά λόγια αυτά, πήρε τό πο- τήρι του και τό άδειασε, χωρίς νά κυττάξη την Κλοτιλδή. 'Εκείνη είχε γίνει κατάχλωμη από την άσγγισί της.

—Τί λές; τράλλισε.

—Λέω, πώς μου τηλεφώνησαν για νά με πλη- ροφορήσουν πώς έχεις φίλο... Μού έπριν μάλι- στα, πώς αυτή ή ιστορία έχει άρξισιν πριν από τέσσερες μήνες... 'Αλλά τί τά θέλεις; Μού υπο- τέσθηκαν νά μου πούν κι' αύριο άλλες λεπτο-

Στόν έχει ύπηρετήσει στόν 'Αμερικανικό στρα- τό με τον βαθμό τό ταγματάρχου.

—'Ο Στόν, δέν περνάει θεθεία όλες τις ώρες του στο «στούν- τος», μά όταν εργάζεται σ' αυτό, δέν χάνει ούτε ένα λεπτό.

—'Όταν ήμουν νέος, λέει, μάλινα διαρκώς με τους διευθυ- τάς μου. 'Ήθελα νά παίξω τον ρόλο μου όπως τον καταλάθει- να έγω κι' όχι όπως ήθελαν εκείνοι. Μά με τους καυγάδες χά- νανε όλοι άδικα τον καιρό μας. Τώρα όμως, καθώς βλέπετε, δέν είμαι πειά νέος... κι' ό καιρός που μου μένει τόσο λί- γος!...

—'Ο Λούις Στόν διασκεδάει επίσης με τις άνοησίες και τις έκκεντρικότητες των άλλων «άστέρων» που κάνουν ένα σωρό τρέλλες για νά διακριθούν: αγοράζουν βιλλες, αυτοκίνητα, λιωνάτρια, τουαλέτες, θαρύτιμα κοσμημάτα και γυρίζουν όλη τη μέρα στους δρόμους του Χόλλυγουντ, μιλώντας για την τέ- χνη τους. Κι' όμως ποτέ δέν σκέτηγαν, ώτι δέν εινε τίποτε άλλο, παρά μία στρατιά ύπαλλήλων...

—'Ο κινηματογράφος, λέει ό Στόν, δέν εινε μία αληθινή τέ- χνη: εινε μία δουλειά! Καί καλός ήθοποιός εινε εκείνος που έξει νά κάνει καλά τη δουλειά του!...

—'Ο Λούις Στόν, καθώς βλέπετε, εινε ό πιό σοβαρός κι' ό πιό μετρημένος άπ' όλους τους «άστέρς» της πόλεως του κινημα- τογράφου. 'Έχει κανονίσει την ζωή του σάν χρονόμετρο και τίποτα, μά τίποτα δέν μπορεί νά την αλλάξη.

JEANNE ROUDOT

μέρειες... Δέν τό θρίσκες πολύ άστείο, έ; Μά άποτάς λοιπόν. 'Ωραία, θαυμάσια κάνεις!...

—Τί; 'Ωραία, θαυμάσια; φώναξε μ' άγανάκτησι ή Κλοτιλ- δή. Βρισκες άστεία μία τέτοια άτιμία, μία τέτοια ασκορατία εις έθρος μου;

—Εις έθρος σου. Την καυμένη...

Καί λέγοντας τά λόγια αυτά, ό Φραντιέ γέλασε κι' άρχισε πάλι νά πίνη.

—'Η Κλοτιλδή τον κυττάξε προσεκτικά. Τί σκεπτόταν άραγε; Τί πίστευε; 'Εξη χρόνια που ήσαν παντρεμένοι δέν μπόρεσε ποτέ νά νιώση τά πραγματικά του αισθήματα, νά εισαγρήσει στο έθος της σκετινής ψυχής του, νά του θυγάλη την μάσκα της άδιάκοτης ειρωνείας που σκέπαζε πάντα τό πρόσωπό του.

Τό άλλο θράδυ, τό άντρώνιου έφαγε μαζί έξω και κατόπιν πήγε στην έσπεριδα των Ντυφρέν.

—'Όταν άρξα ή νύχτα γύριζαν πάλι στο σπίτι τους με τό αυ- τοκίνητο, ό Ζωρς έπρε στην Κλοτιλδή:

—Ξέρεις, Κλοτι; Σήμερα στις πέντε άκριθώς, όπως χθές, μου τηλεφώνησαν πάλι και μου είπαν τό όνομα του φίλου σου! Εινε ό Ζαν Βοσέρ... 'Α! 'Έχεις πρώτη τάξεις γούστα. Είσαι έκλεκτική! 'Ο Ζαν εινε νέος, λεπτός, γοητευτικός, φίλαθλος, και άρκετά πλούσιος για νά συντηρή μία φίλη...

—'Ελα, πάμε τώρα τις κουταμάρες σου! φώ- νάει ή Κλοτιλδή.

—Κουταμάρες; 'Α! 'Όστε έτσι χαρακτηρί- ζεις τις έρωτικές σου...κατακτήσεις;

—Ζωρς, σε παρακαλώ!... 'Αν νομίζεις πώς όλ' αυτά σου τά είπαν στά σοβαρά, πρέπει νά φροντίσεις νά δώσης ένα μάθημα στόν άναίδη φαρέρ...

—'Ακουσε νά σου πώ... Δέν πρόκειται περί φάρας, άφοι δέν μπορείς ν' άρνηθής πώς χό- ρευες άποψε μαζί με τον Βοσέρ, στην έσπε- ρίδα των Ντυφρέν, ένώ έγω έπαίξα σάν χαζός χαρτιά στην σάλα...

—Ναί, έχόρεψα μαζί του, όπως και με τό- σους άλλους.

—'Ω! Χόρευες ύπέροχα!... 'Ας εινε. 'Εγω, πιστεύω, με δέν είμαι ούτε ζηλιάρης, ούτε κα- χήσιπτος, ούτε υπεραίσθητος και εισέαπτος, σε θάμνο πού νά μου άνεθε τό αίμα στο κε- φάλι, ν' άρπάξω ένα περίστροφο και νά...

—'Α... 'Α! 'Αλλάξε θέμα, σε παρακαλώ, Ζωρς.

—Σέ πειράξω μήπως; Εύχαριστώ. 'Όστόσο, δέν θα μεταρσώ νά μη σου μεταδώσω άβριο και μεθούριο τις νεώτερες πληροφορίες, που όλα μου δώσουν άπ' τό τηλεφώνου...

—'Η Κλοτιλδή δέν άπάντησε. Μαζεμένη στη γωνία του αυτοκινήτου, έτρεμε από ταραχή και θυμό

—'Η ιστορία αυτή τελειώσε τό έπόμενο θράδυ, όταν ό Ζωρς Φραντιέ γύρισε σπίτι του για τό γεύμα.

—'Εγω νά πάλι, έπρε καθώς μπήκε μέσα. 'Ε- π'ι τέλους τά έμαθα όλα. Με τον Βοσέρ ανταμώ- νουσι κάθε θράδυ σ' ένα διαμέρισμα του Πασι, που τό κρατά επίτηδες για σένα. 'Όταν τον περασμένο μήνα έφυγα για δύο μήνες στο Βέλιγο, θρισκόσουν κάθε μέρα μαζί του... 'Έχω τις πιό συγκεκριμένες πληροφορίες...

Μόνο ή διέυθνι τοι σπιτιού που μένει ακόμα άγνωστη...

—'Ότανεί πειά! Εξοφής ή Κλοτιλδή, με χαμένο ύφος φτά- νει! Με θαυμάζεις τρεις μέρες τώρα και μου μεταβάλλεις τη ζωή σε μαρτύριο. Λοιπόν, δέν σε φοβάμαι. Δέν σε λογαριάζω. Ναί! 'Εχω φίλο και τό λάθος εινε δικό σου! Γιατί ποτέ δέν μ' άγάπησες αληθινά, ποτέ δέν μου μίλησες με στοργή και τρυφερότητα, πάντοτε μου έκρυβες τά αισθήματά σου. Πάντα με κρατούσες σ' άπόσταση και μου φερνούσων σάν μία ξένη. Ναί, σάν μία ξένη! Καί τώρα ακόμα που τά έμαθες όλα, και τό- ρα ακόμα με τυραννάς και δέν σφίσεις νά ξεστοπήσ άπάνω μου ή έκδικησί σου. 'Ετσι εισθε όλοι οι άνδρες, όλοι σας εισθε ί- διοι, τυραννοι και έγωιστά...άνδρνοι κι' άπάνθρωποι!...

—'Η Κλοτιλδή έπρε τά λόγια αυτά, δίχως νά πάρη άνδρα, τα- ραγμένη, έρεθισμένη, άποφασισμένη για όλα... Κι' ό άντρας της την κυττάξε, άφηρημένος, άποβλακωμένος από την ξαφνι- κήν αυτή άποκάλυψι, άπ' τό δριμύ κατηγορητήριο... Μία φρι- χτή άπόγνωση είχε άποτυπωθή ζωηρά στο πρόσωπό του, που τό έκαμε νά φαίνεται φρικιαστικά άπαίσιο.

—Μά τί έχεις, Ζωρς, τόλμησε νά τον ρωτήση ή Κλοτιλδή έν- τρωμη, μόλις τον έδει έτσι.

—'Όστε ήταν αλήθεια... άναστενάξε με συντριβή ό Φραντιέ. Θεέ μου! 'Ήταν αλήθεια!...

Και ξεσπώντας σε λυγμούς, σωριάστηκε στο ντιθάν.

